

Johannus.

maak en voor hom staan die Rooibaatjes. Hulle vrâ, „Waar die missus?” Zij kom en hulle wil voor haar saâm vat. „Woff — woff,” die oû-troû-hond . . . maar die missus zij mòt saâm gaan.”

Neerhangend zijn hoofd, let hij op welk een indruk dit schel gekleurd tafereel van aanstaand akelig lot op mij maakt.

Ik, komedie spelend: „Ja . . . da's heeltemaal naar, en wat zal hulle met die missus maak?”

„Zij zal die kost mot rech maak voor die Engelschman.”

„Maar hoe zal ons dan doen, jong?”

„Neè ons mot è plan vind. Want as die missus zij ma dáár, in die land, vèr oo'r die water, hoor, die Rooiës het die missus saâmgevat, ek denk die oû-ma, zij zal huil tot die ooge nie meer kan zien nie.”

Getroffen ging ik heen, hem troostend: „Kom jong, je moe nie denk nie, ons zal zóó zwaar krij.” . . .

Maar onhoorbaar was genaderd Johannus . . . „missus, zè voor die baas, hij zal voor mij è roer gé, dan kan die Rooineks mij eerst skiet voor hulle die missus mag saâm vat.”

„Nieuws, vrouwtje?”

„Wat dan?”

„'k Ga naar kommando.”

„O! o!”

„Kom, 'k ga immers niet om te vechten?”

„Maar 't is toch gevaarlijk.”

„Wel née, ik hoef immers niet te gaan waar gevaar is. Ik doe als een groot Generaal en kijk op een goeiën afstand door mijn veldkijker naar het verloop van 't gevecht.”

Dacht hij dat ik mij dit liet wijs maken? Vreemd dat, dingen zeggen die je kunt weten dat niet geloofd worden.

„Ik zal zien dat ik een goeiën boy meê krijg.”

„Wil je Johannus mée hebben? Hij zal geschikter zijn dan zoo'n vreemde kaffer.”

„Ja dat is een idee . . . Maar jij?”

„O! Alles kom immers rech in die land, als jij maar een vertrouwden boy hebt.”

„Zou ie willen?”

„'k Weet niet. 'k Zal zien.”

En Johannes wilde wèl.

„Gaat ons rechtig oorlog toe? Vat die baas ook è roer saâm om te skiet?”

„Nee, die baas gaan om te skrij.”

„Ek is nog è keer oorlog toe geweest. Die Malaboch oorlog het ek saâm getrek met die baas waar ek al het geblij toe ek nog heeltemaal è piccanini *) was. Ek het die peart gezâal en die kost gekook en koffie gemaak en ons het achter è groot klip gelè. . . . Hu, rechtig zwaar was 't. Ek het die goedje wat die woëff . . . woëff . . . maak in die roer gestop en die baas, hij het geskiet — woëff . . . woëff . . . pang.”

„Nu, dat hoef nou niet. Die baas zal heeltemaal nie skiet. Jij mot die telegrammen — jij weet die briefjes voor die krant — naar die tik-tik office breng, die koffie kook en die peart mooi skoon maak.”

„Missus zal ek rechtig niet in die woëff . . . woëff . . . kom? Die Engelschen hulle zè „fight” nè?”

„Rechtig nie, jong.”

En verder blufte hij weer . . .

„Zal daar ook zoo'n groot geweer wees als in die Malaboch oorlog? Hij zè weroëff . . . banja harder as die roer.”

„Die kanon meen je?”

„Ja net. Die pearden hulle het die ding op die koppie getrek en banja boeren is daar bij gaan staan. Eén dag àmpèr het die Malaboch-kaffers die groot geweer gevang. Hulle kom met die assegaai, die missus weet ons skiet nie, ons gooi met die assegaai . . . p . . . p . . . f . . . f . . . f . . . f . . . ioe maak hij — nou, hulle kom die koppie op. Daar hardloop al die menschen bij die karnon weg, die groot weroëff . . . hij blij alleen . . . Die boeren achter die groot klip hulle skiet rechtig perachtig, hulle het geskiet tot die laatste kaffer ook het gehardloop en die groot weroëff weer vrij op die koppie het gestaan. In die nacht het mij baas en banja andre bazen die karnon onderkant die koppie gebreng.”

Johannus' opgetogenheid verdween naarmate hij boeties sprak en de tijd van vertrek naderde. Stil, in zichzelf gekeerd, sloop hij door het huis — mij aanstekend met zijn gedrukte stemming. Ik begreep den reden van zijn houding.

*) Piccanini (kafferwoord) = klein.